

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 181 (XXV) — Nr. 449

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 22 iulie 2013

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	
LEGI ȘI DECRETE				
240.		Decizia nr. 302 din 13 iunie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	9–11	
	2	Decizia nr. 304 din 13 iunie 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției	12–14	
680.		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
	3	450.	— Ordin al ministrului pentru societatea informațională privind retragerea de pe piață, interzicerea comercializării și utilizării echipamentelor radio neconforme, model DR-435 T și DR-135 T, producător Alinco, introduse pe piața din România de către Societatea „Mondo Plast” — S.R.L.	14
DECIZII ALE SENATULUI				
9.		ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ		
	3	345.	— Decizie privind sancționarea cu retragerea autorizației de funcționare a Societății „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.)	15–16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 214 din 9 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal	4–6			
Decizia nr. 284 din 23 mai 2013 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, precum și ale art. 311 alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001	6–9			

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****pentru realizarea capabilității operaționale aeriene cuprinse în Faza 1 a Etapei de tranziție inițială a Concepției de realizare graduală a capabilității de apărare aeriană în cadrul programului „Avion multirol al Forțelor Aeriene”****Parlamentul României adoptă prezenta lege.**

Art. 1. — (1) Se aprobă realizarea capabilității operaționale aeriene cuprinse în Faza 1 a Etapei de tranziție inițială a Concepției de realizare graduală a capabilității de apărare aeriană în cadrul programului „Avion multirol al Forțelor Aeriene”, prin:

a) atribuirea de către Guvernul României Guvernului Republicii Portugheze a contractului de achiziție a 12 avioane F-16 A/B MLU M 5.2 din excedent, a serviciului de instruire a personalului navigant și tehnic în Portugalia și România, a serviciului de asistență tehnică în România, precum și a elementelor de suport logistic, cu respectarea prevederilor art. 22 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2011 privind atribuirea anumitor contracte de achiziții publice în domeniile apărării și securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195/2012;

b) atribuirea de către Guvernul României Guvernului Statelor Unite ale Americii de contracte succesive de tip Letter of Offer and Acceptance — LOA specifice Programului Foreign Military Sales — FMS, pentru achiziționarea armamentului și muniției necesare, completarea pachetului de suport logistic inițial și a serviciului de instruire, cu respectarea prevederilor art. 22 lit. f) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2011, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 195/2012;

c) asigurarea fondurilor pentru implementarea în totalitate a obiectivelor aflate în responsabilitate națională, inclusiv a proiectelor aferente infrastructurii necesare operării avioanelor.

(2) Distrugerea, deteriorarea sau pierderea produselor prevăzute la alin. (1) lit. a) din vina părții române este suportată

de partea română în condițiile stabilite prin contract, din momentul intrării în vigoare a acestuia.

Art. 2. — Se mandatează Ministerul Apărării Naționale prin Compania Națională „Romtehnica” — S.A. să semneze, în numele Guvernului României, contractele prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) și b).

Art. 3. — Derularea contractelor de tip LOA prin Programul FMS se realizează cu respectarea cerințelor legislației Statelor Unite ale Americii și a directivelor Departamentului Apărării al Statelor Unite ale Americii, care reglementează administrarea și implementarea asistenței militare de securitate.

Art. 4. — (1) Pentru realizarea activităților prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) și b), prin derogare de la prevederile art. 52 alin. (1), (3), (5), (6), (7) și (8) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, se autorizează Ministerul Apărării Naționale să efectueze lichidarea, ordonanțarea și plata obligațiilor pe baza actelor justificative puse la dispoziție de Guvernul Statelor Unite ale Americii și Guvernul Republicii Portugheze, potrivit contractelor prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) și b).

(2) Prin derogare de la art. 21 alin. (4) din Legea nr. 500/2002, cu modificările și completările ulterioare, creditele bugetare aprobate în bugetul Ministerului Apărării Naționale pentru realizarea capabilității operaționale aeriene prevăzute de prezenta lege se repartizează integral.

Art. 5. — Sumele estimate, necesare realizării activităților prevăzute la art. 1, se vor asigura prin bugetul Ministerului Apărării Naționale, conform anexei*).

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALERIU-ȘTEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 15 iulie 2013.
Nr. 240.

*) Anexa nu se publică, fiind clasificată, potrivit legii.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru realizarea
capabilității operaționale aeriene cuprinse în Faza 1
a Etapei de tranziție inițială a Concepției de realizare graduală
a capabilității de apărare aeriană în cadrul programului
„Avion multirol al Forțelor Aeriene”**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru realizarea capabilității operaționale aeriene cuprinse în Faza 1 a Etapei de tranziție inițială a Concepției de realizare graduală a capabilității de apărare aeriană în cadrul programului „Avion multirol al Forțelor Aeriene” și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 11 iulie 2013.

Nr. 680.

D E C I Z I I A L E S E N A T U L U I

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

D E C I Z I E

**privind asigurarea conducerii Senatului în perioada
22—28 iulie 2013**

În conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Senatului d e c i d e:

Articol unic. — În perioada 22—28 iulie 2013, conducerea Senatului va fi asigurată de domnul senator Nicolae Moga, vicepreședinte al Senatului.

PREȘEDINTELE SENATULUI

GEORGE-CRIN LAURENȚIU ANTONESCU

București, 22 iulie 2013.

Nr. 9.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 214

din 9 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, excepție ridicată de Vasile Augustin Roșiu în Dosarul nr. 11.603/4/2012 al Judecătoriei Sectorului 4 București — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.361D/2012.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 11.603/4/2012, **Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal.**

Excepția a fost ridicată de Vasile Augustin Roșiu cu ocazia soluționării contestației împotriva unei încheieri a judecătorului delegat pentru executarea pedepselor privative de libertate.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3) și (4) din Legea nr. 275/2006 încalcă egalitatea în drepturi și dreptul la apărare, întrucât dau posibilitatea unor funcționari care nu au abilitatea de organe de cercetare penală să constate abaterile disciplinare săvârșite de persoanele condamnate și nu asigură asistarea de către un avocat din oficiu în fața comisiei de disciplină și a judecătorului delegat. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 aduc atingere principiilor constituționale privind egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la apărare, dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, instanțele judecătorești și folosirea căilor de atac, deoarece sancțiunile aplicate de către comisia de disciplină din cadrul locului de

deținere sunt puse în executare mai înainte de a rămâne definitive. În fine, susține că dispozițiile art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 mai încalcă și prevederile constituționale privind neretroactivitatea legii, dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, libertatea individuală, prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, viața intimă, familială și privată, dreptul la informație, dreptul la învățătură, accesul la cultură, dreptul la ocrotirea sănătății, dreptul la mediu sănătos, munca și protecția socială a muncii, dreptul de proprietate privată, libertatea economică, nivelul de trai, protecția copiilor și a tinerilor, protecția persoanelor cu handicap, dreptul de petiționare, restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, îndeplinirea justiției, rolul Ministerului Public și inviolabilitatea proprietății private, precum și prevederile din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind obligația de a respecta drepturile omului, dreptul la viață, interzicerea torturii, dreptul la libertate și la siguranță, dreptul la un proces echitabil, legalitatea pedepsei, dreptul la respectarea vieții private și de familie, libertatea de exprimare, dreptul la un recurs efectiv, interzicerea discriminării, interzicerea abuzului de drept, limitarea folosirii restrângerii drepturilor, examinarea cauzei în condiții de contradictorialitate și procedura de rezolvare pe cale amiabilă, audierea publică și accesul la documente, reparația echitabilă, motivarea hotărârilor și deciziilor, apărarea drepturilor omului recunoscute, dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară și dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori. În acest sens, arată că este supus la tratamente inumane și degradante prin condițiile de detenție pe care le are în penitenciarele din România, iar statul român, prin funcționarii săi din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor și prin judecătorii delegați, supun deținuții la genocid, la grave erori judiciare, fraude procesuale și falsuri.

Judecătoria Sectorului 4 București — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece dispozițiile de lege criticate nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție invocate de autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 462/2007.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 este neîntemeiată, deoarece textele de lege criticate nu încalcă prevederile din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate. Arată că în același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 462/2007.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, deoarece nu aduc nicio atingere prevederilor din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale invocate de

autorul excepției. Face trimitere, în acest sens, la Decizia Curții Constituționale nr. 474/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 627 din 20 iulie 2006. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. 72 alin. (1): „*Abaterile disciplinare se constată de către personalul administrației penitenciare și se consemnează într-un raport de incident.*”;

— Art. 73 alin. (4): „*Comisia de disciplină, după ascultarea persoanei condamnate și a oricărei alte persoane care are cunoștință despre împrejurările în care a fost săvârșită fapta, aplică prin hotărâre scrisă una dintre sancțiunile disciplinare sau, după caz, clasează dosarul de cercetare disciplinară.*”;

— Art. 74 alin. (3), (4) și (7): „*(3) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor private de libertate poate proceda la ascultarea oricărei alte persoane, în vederea aflării adevărului.*

(4) Judecătorul delegat pentru executarea pedepselor private de libertate soluționează plângerea, prin încheiere motivată, în termen de 3 zile de la primirea acesteia, pronunțând una dintre următoarele soluții:

a) admite plângerea și dispune anularea, revocarea sau modificarea sancțiunii disciplinare aplicate de comisia de disciplină din penitenciar;

b) respinge plângerea, dacă aceasta este nefondată.

[...] (7) Plângerea formulată conform alin. (1) și contestația introdusă potrivit alin. (5) nu suspendă executarea sancțiunilor disciplinare, cu excepția celei prevăzute în art. 71 alin. (1) lit. f).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 22 alin. (1) și (2) referitor la dreptul la viață și la integritatea fizică și psihică, ale art. 23 alin. (1), (11), (12) și (13) privind libertatea individuală, prezumția de nevinovăție și legalitatea pedepsei, ale art. 24 referitor la dreptul la apărare, ale art. 26 privind viața intimă, familială și privată, ale art. 31 alin. (1) și (2) referitor la dreptul la informație, ale art. 32 alin. (1), (5) și (7) privind dreptul la învățătură, ale art. 33 referitor la accesul la cultură, ale art. 34 privind dreptul la ocrotirea sănătății, ale art. 35 referitor la dreptul la mediu sănătos, ale art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, ale art. 44 alin. (1), (2), (3), (4) și (7) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 referitor la libertatea economică, ale art. 47 privind nivelul de trai, ale art. 48 alin. (1) și (3) referitor la familie, ale art. 49 alin. (1), (2), (3) și (5) privind protecția copiilor și a tinerilor, ale art. 50 referitor la protecția persoanelor cu handicap, ale art. 51 alin. (1), (3) și (4) privind dreptul de petiționare, ale art. 52 referitor la dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea

exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 57 referitor la exercitarea drepturilor și a libertăților, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 126 alin. (3) referitor la instanțele judecătorești, ale art. 129 privind folosirea căilor de atac, ale art. 131 alin. (1) referitor la rolul Ministerului Public și ale art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, precum și ale art. 20 referitor la preeminența tratatelor internaționale privind drepturile omului asupra legilor interne, raportate la prevederile art. 1 referitor la obligația de a respecta drepturile omului, ale art. 2 privind dreptul la viață, ale art. 3 referitor la interzicerea torturii, ale art. 5 privind dreptul la libertate și la siguranță, ale art. 6 referitor la dreptul la un proces echitabil, ale art. 7 privind legalitatea pedepsei, ale art. 8 referitor la dreptul la respectarea vieții private și de familie, ale art. 10 privind libertatea de exprimare, ale art. 13 referitor la dreptul la un recurs efectiv, ale art. 14 privind interzicerea discriminării, ale art. 17 referitor la interzicerea abuzului de drept, ale art. 18 privind limitarea folosirii restrângerii drepturilor, ale art. 38 referitor la examinarea cauzei în condiții de contradictorialitate și procedura de rezolvare pe cale amiabilă, ale art. 40 privind audierea publică și accesul la documente, ale art. 41 referitor la reparația echitabilă, ale art. 45 privind motivarea hotărârilor și deciziilor, ale art. 53 referitor la apărarea drepturilor omului recunoscute din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv ale art. 2 privind dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, ale art. 3 referitor la dreptul la despăgubiri în caz de eroare judiciară și ale art. 4 privind dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 și ale art. 1 referitor la interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 72, 73 și 74 din Legea nr. 275/2006 au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 462 din 15 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 384 din 7 iunie 2007, și Decizia nr. 474 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 16 iunie 2011, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate, reținând că dispozițiile de lege criticate se circumscriu celei de-a treia faze a procesului penal, și anume fazei de executare, și reglementează cu privire la plângerea împotriva hotărârii comisiei de disciplină. Prin urmare, cadrul general de reglementare vizează o activitate ulterioară fazei de judecată în care s-a stabilit existența vinovăției în materie penală. Așa fiind, aspectele criticate de autorul excepției excedează procedurii penale speciale, care guvernează numai fazele de urmărire penală și de judecată, deoarece situația juridică a condamnatului nu este identică cu cea a făptuitorului, învinutului ori cu cea a inculpatului.

Curtea a constatat că art. 74 alin. (7) din Legea nr. 275/2006 se referă la măsurile disciplinare și la plângerea împotriva acestora, care, spre deosebire de căile procesuale de atac în materie penală caracterizate prin efectul suspensiv, au cu totul alt regim. De aceea legiuitorul, în considerarea acestor diferențe, poate reglementa o procedură specială referitoare la executarea pedepselor, care nu mai poate pune în discuție principiul referitor la prezumția de nevinovăție.

Curtea a mai reținut că nu poate fi primită nici critica referitoare la încălcarea liberului acces la justiție, deoarece condamnatul are, atât în acord cu art. 21 din Constituție, cât și cu art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, dreptul de a se adresa unei instanțe de judecată, după ce nemulțumirile acestuia au fost examinate de judecătorul delegat cu executarea pedepselor. Totodată,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Decizia din 23 septembrie 2004, pronunțată în cauza „*Pilla contra Italiei*”, a reținut că, în măsura în care cererile reclamantului se referă la executarea pedepselor, art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil este inaplicabil unei proceduri ce privește executarea unei pedepse. În plus, niciuna dintre prevederile contestate de autor nu suprimă dreptul la apărare, în sensul consfințit de art. 24 din Constituție. Astfel, nimic nu îl oprește pe condamnat să își angajeze un avocat pe tot cursul procesului ce vizează aspecte referitoare la executarea pedepsei. Împrejurarea că acesta este privat de libertate, urmare unei condamnări definitive, nu este de natură a atrage aplicabilitatea dispozițiilor legale referitoare la asistența juridică obligatorie.

De asemenea, Curtea a reținut că nu este afectat nici principiul prezumției de nevinovăție, deoarece domeniul său de aplicare vizează materia penală, respectiv situațiile în care fapta atribuită unei persoane are conotații penale, care angajează răspunderea penală a acesteia. Astfel, prezumția constituie suportul dreptului la apărare și, implicit, al drepturilor procesuale acordate învinuitului sau inculpatului, în cadrul procesului penal,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Vasile Augustin Roșiu în Dosarul nr. 11.603/4/2012 al Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția penală și constată că dispozițiile art. 72 alin. (1), art. 73 alin. (4) și art. 74 alin. (3), (4) și (7) din Legea nr. 275/2006 privind executarea pedepselor și a măsurilor dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Sectorului 4 București — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 284

din 23 mai 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, precum și ale art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, precum și ale art. 31¹ alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Mihai Chițu în Dosarul nr. 8.527/86/2012 al Tribunalului Suceava — Secția de

contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 66D/2013 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosarul cauzei un înscris prin care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și judecarea în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că în cauză se justifică menținerea jurisprudenței Curții Constituționale în materie, respectiv Decizia nr. 1.129 din 23 septembrie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 8.527/86/2012, **Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, precum și ale art. 311 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**, excepție ridicată de Mihai Chițu într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a Hotărârii Consiliului Local al Comunei Hănțești, prin care au fost validate mandatele consilierilor locali obținute în urma alegerilor locale din iunie 2012.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, pe de o parte, că dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004, precum și ale întregii legi încalcă principiul egalității de șanse, prevăzut de art. 16 alin. (1) și (3) din Constituție. Aceasta, deoarece legea criticată nu precizează în concret în ce condiții își pot face campanie electorală candidații care dețin funcții sau demnități publice și, mai precis, nu impune acestor persoane renunțarea la funcțiile deținute pentru a candida la alegeri. Prin urmare, aceste persoane sunt retribuite, în calitatea lor oficială, pe perioada desfășurării campaniei electorale și influențează votul cetățenilor, prin funcția ocupată în cadrul autorităților administrației publice locale. În concluzie, autorul excepției apreciază că legea ar trebui să prevadă, în concret, în spiritul art. 16 din Constituție, modul în care pot candida și desfășura campania electorală cetățenii care dețin funcții publice, așa cum art. 66 alin. (2) din acest act normativ se referă, sub același aspect, la categoria producătorilor, realizatorilor sau moderatorilor emisiunilor realizate de radiodifuzorii publici și privați.

În ceea ce privește dispozițiile art. 311 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, autorul excepției consideră că aduc atingere prevederilor art. 16 alin. (3) și art. 21 alin. (1) și (2) din Constituție, precum și, prin raportare la art. 20 din aceasta, dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 13 din Convenție. În acest sens, susține că egalitatea de șanse în ceea ce privește ocuparea funcțiilor publice este un drept și o libertate a cetățeanului, ocrotit de Legea fundamentală și actele normative internaționale menționate, astfel că, în asigurarea efectivității acestui drept, Legea nr. 215/2001 trebuie să prevadă posibilitatea celor interesați ca hotărârea primei

instanțe referitoare la hotărârea de validare a mandatelor consilierilor locali să poată fi atacată cu recurs.

Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în privința dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004, apreciază că acestea reflectă principiul egalității înscris în Constituție la art. 16 alin. (1), (2) și (3). Referitor la prevederile art. 311 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, arată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie, că procesul de alegere și de constituire a autorităților publice locale este caracterizat prin celeritate și că accesul liber la justiție nu înseamnă accesul, în toate cazurile, la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac, deoarece competența și procedura sunt stabilite de lege, astfel că, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, ca și modalități de exercitare a drepturilor procedurale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 este neîntemeiată, sens în care susține că acestea se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. În plus se observă că textul legal criticat nu conține prevederi contrare art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, ci, dimpotrivă, este chiar o aplicație în materie electorală a principiului egalității în drepturi a cetățenilor. Același text legal este în acord și cu dispozițiile art. 16 alin. (3) din Constituție, care prevede că „*Funcțiile și demnitățile publice (...) pot fi ocupate, în condițiile legii*”, adică, în concret, în condițiile prevăzute de Legea nr. 67/2004. Mai precizează Guvernul, referitor la campania electorală, că regulile pe baza cărora aceasta se desfășoară sunt stabilite, tot cu respectarea principiului nediscriminării, prin dispozițiile secțiunii a 7-a din capitolul II al Legii nr. 67/2004. În fine, mai observă că autorul excepției critică, de fapt, lipsa de reglementare privind „modul în care pot candida și desfășura campanie electorală cetățenii care dețin funcții publice”, aspecte ce nu intră, însă, în sfera de competență a Curții Constituționale.

Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (2) din Legea nr. 215/2001, Guvernul consideră că este inadmisibilă, întrucât autorul acesteia nu a precizat în ce mod contravin prevederilor constituționale invocate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate sunt constituționale.

Dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 reprezintă exprimarea principiului egalității în drepturi a cetățenilor, reglementat de art. 4 și 16 din Constituție, și se aplică tuturor celor aflați în ipoteza normei legale, fără nicio discriminare pe considerente arbitrare. Aceleași dispoziții sunt în concordanță și cu prevederile art. 36 din Constituție, referitoare la dreptul la vot.

Nici critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (2) din Legea nr. 215/2001 prin raportare la art. 16 alin. (3), art. 20 și art. 21 alin. (2) din Constituție nu este întemeiată. Curtea Constituțională a stabilit în jurisprudența sa, de pildă deciziile nr. 101 din 20 ianuarie 2009 și nr. 792 din 3 iunie 2010,

că întregul proces de alegere și de constituire a autorităților publice locale este caracterizat prin celeritate. În considerarea art. 126 alin. (2) din Constituție apare firească, așadar, opțiunea legiuitorului de a reglementa termene scurte, imperative, de depunere la instanță a contestației ori de soluționare a acesteia, precum și exceptarea de la parcurgerea procedurii prealabile sau conferirea caracterului definitiv și irevocabil hotărârii judecătorești pronunțate în primă instanță, fără a se putea susține încălcarea accesului liber la justiție sau a dreptului la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și ale Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale autorului excepției, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 17 mai 2007, având următorul cuprins: „(1) *Cetățenii români exercită, în mod egal, drepturile electorale, fără privilegii și fără discriminări.*”

De asemenea, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 311 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, introdus prin art. III pct. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2008 privind unele măsuri pentru organizarea și desfășurarea alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 7 martie 2008, cu modificările ulterioare, aprobată prin Legea nr. 5/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 20 februarie 2009. În realitate, Curtea constată că autorul excepției vizează doar teza a doua a alin. (2) al art. 311 din Legea nr. 215/2001, asupra căreia se va pronunța. Textul de lege criticat are următorul conținut: „(2) *Instanța de contencios administrativ se pronunță în cel mult 30 de zile. În acest caz, procedura prealabilă nu se mai efectuează, iar hotărârea primei instanțe este definitivă și irevocabilă.*”

Normele constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 referitoare la principiul egalității cetățenilor în fața legii și ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție. De asemenea, prin raportare la art. 20 din Constituție, sunt invocate dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la interzicerea generală a discriminării, și ale art. 13 din Convenție, cu privire la dreptul la un recurs efectiv.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Cu referire la criticile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004, Curtea constată că acestea

nu vizează un viciu de neconstituționalitate intrinsec normelor juridice, ci, mai degrabă, o anumită lipsă de legiferare și conținut propunerii *de lege ferenda* în sensul eliminării pretinselor lacune legislative. Astfel, autorul excepției apreciază că dispozițiile legale ar trebui să prevadă, în concret, în spiritul art. 16 din Constituție, modul în care pot candida și desfășura campania electorală cetățenii care dețin funcții publice, cu referire la situația primarilor sau a viceprimarilor, care, prin menținerea funcției publice deținute și în perioada campaniei electorale, pot influența votul alegătorilor.

Or, raportat la natura acestor critici, Curtea reține că instanța de contencios constituțional nu are competența să analizeze pretensele lacune legislative și nici propunerii de legiferare, întrucât, potrivit art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

II. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 311 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, Curtea constată că aceste norme au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate, exercitat prin prisma unor critici similare celor formulate în dosarul de față și prin raportare la aceleași texte constituționale și convenționale. În acest sens sunt exemplificative Decizia nr. 792 din 3 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 19 iulie 2010, sau Decizia nr. 1.129 din 23 septembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 772 din 18 noiembrie 2010.

Prin aceste decizii, Curtea a statuat că textul de lege criticat este constituțional, întrucât caracterul definitiv și irevocabil al unei hotărâri judecătorești pronunțate în prima instanță nu este de natură să determine îngrădirea accesului liber la justiție al persoanei interesate și nici a dreptului la un proces echitabil. Dispozițiile art. 311 din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt norme cu caracter special și reglementează procedura de contestare în justiție a hotărârilor consiliilor locale privind validarea sau invalidarea mandatelor de consilier local, având în cele din urmă ca finalitate declararea ca legal constituit a consiliului local, care să exprime configurația politică, așa cum aceasta a rezultat din voința electoratului. Întregul proces de alegere și de constituire a autorităților publice locale este caracterizat prin celeritate și tocmai aceasta este și rațiunea pentru care dispozițiile legale criticate stabilesc termene scurte, imperative, pentru depunerea la instanță a contestației și pentru soluționarea acesteia, hotărârile judecătorești pronunțate în prima instanță fiind definitive și irevocabile.

Având în vedere că în prezenta cauză nu au fost aduse argumente noi, de natură a modifica jurisprudența Curții mai sus menționată, instanța de contencios constituțional constată că atât considerentele, cât și soluția de respingere pronunțată în temeiul acestora își păstrează valabilitatea.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Legea nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, excepție ridicată de Mihai Chițu în Dosarul nr. 8.527/86/2012 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihai Chițu în Dosarul nr. 8.527/86/2012 al Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 31¹ alin. (2) teza a doua din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 mai 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 302

din 13 iunie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor prevederilor art. 27 și 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Corneliu Miloș în Dosarul nr. 2.215/229/2012 al Judecătoriei Fetești și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 73D/2013.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând referire la jurisprudența Curții în materie. În plus, arată că prin Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013 Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al

Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a stabilit, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 27 teza I raportat la art. 14 alin. (1), art. 25 alin. (2) și art. 31 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, că modalitatea de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire. Cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este îndeplinită și în situația refuzului expres al primirii corespondenței, consemnat în procesul-verbal încheiat de funcționarul poștal.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2012, pronunțată în Dosarul nr. 2.215/229/2012, **Judecătoria Fetești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 27 și 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Corneliu Miloș într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 aduce

atingere art. 21 din Constituție, deoarece comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată prin afișare la domiciliul contravenientului nu este efectivă, existând posibilitatea ca informarea contravenientului să nu aibă loc. Prin urmare, accesul la justiție este îngăduit, deoarece contravenientul poate depăși termenele legale pentru contestarea procesului-verbal.

Totodată, art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 îngădește accesul liber la justiție, deoarece contravenientul este obligat să se adreseze instanței de judecată în circumscripția căreia a săvârșit fapta, iar nu instanței de judecată de la domiciliul său.

Judecătoria Fetești apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată cu privire la dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, deoarece modalitatea de comunicare a procesului-verbal prin afișare este de natură a asigura comunicarea efectivă către contravenient. Art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 ce reglementează competența teritorială în favoarea instanței de la locul săvârșirii contravenției este neconstituțional, deoarece contravenientul trebuie să suporte cheltuieli nerezonabile pentru a se deplasa la sediul instanței competente.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, făcând referire la jurisprudența Curții în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, prevederile art. 27 și 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea constată, însă, că sunt criticate, în realitate, dispozițiile art. 27 teza întâi și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 268 din 22 aprilie 2002, care au următorul cuprins:

— Art. 27 teza întâi: „*Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului. [...]*”;

— Art. 32 alin. (2): „*Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimite de îndată judecătoriei în a cărei circumscripție a fost săvârșită contravenția.*”

Curtea observă că în cauză s-au aplicat prevederile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, deoarece potrivit art. 10 din Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 „*Contravențiilor*

prevăzute la art. 8 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările ulterioare.”

Art. 32 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 a fost modificat prin art. 41 pct. 4 din titlul IV al Legii nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 30 mai 2012, care a intrat în vigoare la 15 februarie 2013, preluând, în esență, soluția legislativă criticată de autorul excepției, respectiv judecarea plângerii contravenționale de către judecătoria în circumscripția căreia a fost săvârșită contravenția.

Curtea mai observă că, prin art. III pct. 1 din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, care a intrat în vigoare tot la data de 15 februarie 2013, s-a introdus art. 10¹ în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, având următorul conținut: „*Prin derogare de la dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, plângerea, însoțită de copia procesului-verbal de constatare a contravenției, se introduce la judecătoria în a cărei circumscripție domiciliază sau își are sediul contravenientul.*”

Având în vedere că art. 32 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, care preia soluția legislativă cuprinsă în art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, este înlăturat de la aplicare prin art. 10¹ în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002, în cauzele care au ca obiect soluționarea plângerilor contravenționale formulate în ceea ce privește aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, nu mai subzistă rațiunea care a stat la baza pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 160 din 12 martie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 360 din 18 iunie 2013, decizie pronunțată într-o cauză având ca obiect regimul circulației pe drumurile publice.

Curtea se va pronunța asupra prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 care și-au produs efectele juridice în cauză, astfel încât, în conformitate cu cele statuate prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează să analizeze constituționalitatea acestora.

Autorul susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 privind accesul liber la justiție din Constituție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

1. Cu privire la constituționalitatea dispozițiilor art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 467 din 6 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 28 iunie 2006, Decizia nr. 1.254 din 22 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, și Decizia nr. 261*) din 21 mai 2013, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

*) Decizia Curții Constituționale nr. 261 din 21 mai 2013 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 398 din 2 iulie 2013.

Astfel, prin Decizia nr. 467 din 6 iunie 2006, Curtea a reținut că, în ceea ce privește comunicarea procesului-verbal de constatare și sancționare a contravențiilor, precum și a înștiințării de plată a amenzii corespunzătoare, regula generală este prevăzută de art. 26 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și constă în înmânarea lor direct contravenientului. Textul de lege dedus controlului de constituționalitate instituie o excepție de la această regulă, excepție aplicabilă situației în care contravenientul lipsește de la domiciliul sau, după caz, de la sediul său ori, deși prezent, refuză să semneze procesul-verbal. Curtea a statuat că nu se poate reține critica de neconstituționalitate privind pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Legea fundamentală, întrucât dispozițiile art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, referitoare la afișarea procesului-verbal, nu constituie, prin ele însele, o nesocotire a dreptului de acces liber la justiție. Curtea a observat că autorul excepției pleacă de la premisa că, în practică, există riscul să nu ia cunoștință de existența actului sancționator. Aceasta e însă doar o supoziție ce se întemeiază pe o simplă temere ipotetică potrivit căreia *instrumentum probationis* ar putea fi distrus sau furat. În realitate, afișarea, ca modalitate de comunicare a procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, satisface pe deplin cerințele procedurale care să asigure contravenientului exercitarea dreptului de acces liber la justiție.

Totodată, prin Decizia nr. 1.254 din 22 septembrie 2011, Curtea a observat că, potrivit dispozițiilor art. 26 alin. (1), art. 26 alin. (3) și art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, sunt reglementate două modalități tehnice de realizare a comunicării: prin înmânare și prin poștă sau afișare. Rațiunea celei din urmă constă în aducerea la cunoștința persoanei care a săvârșit o contravenție a documentelor menționate, așa încât aceasta să poată formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției. Rezultă că această modalitate de comunicare a procesului-verbal este de natură a asigura încunoștințarea efectivă a contravenientului în privința faptei săvârșite și a sancțiunii contravenționale aplicate fără a îngreuna accesul liber la justiție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale,

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Corneliu Miloș în Dosarul nr. 2.215/229/2012 al Judecătoriei Fetești și constată că dispozițiile art. 27 teza întâi și art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Fetești și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Cătălina Turcu

atât soluția, cât și considerentele cuprinse în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de cele arătate, în privința respectării ordinii modalităților de comunicare prevăzute la art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea observă că legiuitorul nu a prevăzut în mod expres obligativitatea respectării de către organele abilitate a ordinii în care metodele de comunicare în cauză au fost enumerate.

Curtea observă însă că prin Decizia nr. 10 din 10 iunie 2013, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a stabilit că modalitatea de comunicare a procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată, prin afișare la domiciliul sau sediul contravenientului, este subsidiară comunicării prin poștă, cu aviz de primire. Cerința comunicării procesului-verbal de contravenție și a înștiințării de plată este îndeplinită și în situația refuzului expres al primirii corespondenței, consemnat în procesul-verbal încheiat de funcționarul poștal.

2. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, Curtea constată că acestea au fost supuse controlului de constituționalitate, de exemplu, prin Decizia nr. 927 din 7 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 26 iulie 2011.

Cu acel prilej, făcând referire la jurisprudența sa, Curtea a statuat că textul de lege criticat nu îngreunează accesul liber la justiție, ci instituie norme de procedură privind soluționarea plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, și anume instanța competentă să soluționeze plângerea. Această modalitate de reglementare reprezintă însă opțiunea legiuitorului, fiind în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, privind competența și procedura în fața instanțelor judecătorești. Neintervenind elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluția deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 304

din 13 iunie 2013

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției

Augustin Zegrean	— președinte
Valer Dorneanu	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Simina Gagu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, excepție ridicată de Valeriu Enciu în Dosarul nr. 45.308/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 127D/2013.

La apelul nominal răspunde, pentru partea Agenția Națională de Integritate, directorul general al Direcției Generale Juridice, Relații Publice și Comunicare, Ioana Lazăr, cu delegație depusă la dosar. Lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentatului Agenției Naționale de Integritate, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care arată că principiul consfințit la art. 16 din Constituție nu se opune ca o lege să instituie condiții corespunzătoare domeniului pe care îl reglementează, pentru buna funcționare a acestuia. În cazul de față, instituind anumite incompatibilități, legiuitorul a urmărit o mai bună exercitare a funcțiilor și demnităților publice prin apărarea unor principii morale la care să se raporteze societatea la un moment dat. De asemenea, prevederile de lege criticate nu încalcă art. 53 din Constituție, deoarece nu s-a reținut restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale. Depune note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, sens în care precizează că instituirea unor incompatibilități are o justificare obiectivă, fiind destinată asigurării imparțialității în exercitarea funcțiilor și demnităților publice și prevenirii corupției. În susținerea argumentelor de constituționalitate a soluției legislative criticate, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 225 din 15 februarie 2011.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 21 ianuarie 2013, pronunțată în Dosarul nr. 45.308/3/2011, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a**

contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției.

Excepția a fost ridicată de Valeriu Enciu într-o cauză având ca obiect o acțiune în „anularea unui act administrativ”.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate creează o inegalitate nejustificată și o discriminare evidentă între majoritatea cetățenilor români, pe de o parte, și persoanele care ocupă funcții de cadre didactice sau alte funcții în cadrul unor asociații, fundații sau alte organizații neguvernamentale, pe de altă parte, în sensul că persoanelor din prima categorie le este restrâns dreptul de a exercita funcția de primar ori viceprimar atât timp cât desfășoară o activitate remunerată, în timp ce persoanele din a doua categorie nu cad sub incidența limitării dreptului de a ocupa aceste funcții publice. Or, rațiunea pentru care legiuitorul a restrâns dreptul de a exercita funcția de primar sau viceprimar în situația în care titularul acestor funcții desfășoară și o altă activitate remunerată se regăsește atât în situația în care veniturile sunt obținute ca urmare a ocupării unei funcții didactice ori a unei funcții în cadrul unor asociații, fundații sau alte organizații neguvernamentale, cât și în situația în care veniturile sunt realizate ca urmare a desfășurării unei alte activități remunerate.

De asemenea, autorul susține că prevederile de lege criticate instituie o restrângere a dreptului cetățenilor de a ocupa o funcție publică, restrângere la baza căreia nu se află niciunul dintre motivele prevăzute limitativ de art. 53 alin. (1) din Constituție.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât prevederile de lege criticate nu aduc atingere dispozițiilor art. 53 alin. (1) din Constituție. Instanța judecătorească apreciază că este respectat principiul proporționalității care trebuie să existe în ceea ce privește transparența administrației publice și interesele persoanelor fizice care ocupă funcții publice.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 este neîntemeiată, deoarece prevederile legale criticate care instituie o incompatibilitate pentru anumite categorii de persoane care dețin funcții electivă sunt conforme cu dispozițiile art. 53 din Constituție și nu conțin norme discriminatorii, aplicându-se în mod egal tuturor celor vizați de ipoteza lor. În concordanță cu normele constituționale cuprinse în art. 16 alin. (3), legiuitorul a detaliat la nivel de lege anumite incompatibilități, considerate, în mod justificat, de natură să conducă la un conflict de interese.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 sunt constituționale, sens în care arată că incompatibilitatea funcției de primar cu anumite funcții publice sau activități remunerate nu este o condiție de eligibilitate, iar înlăturarea acestei incompatibilități depinde de voința celui ales, care poate opta pentru una dintre cele două funcții incompatibile. Incompatibilitatea stabilită prin normele legale criticate nu are ca efect discriminarea, ci reprezintă o măsură necesară pentru asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției, în vederea garantării exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice. De asemenea, consideră că dispozițiile art. 53 alin. (1) din Constituție nu sunt încălcate și că susținerile referitoare la pretinsa încălcare a principiului proporționalității sunt lipsite de obiect.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de partea Agenția Națională de Integritate, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, având următorul cuprins: *„Funcția de primar și viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean este incompatibilă cu:*

[...]

k) orice alte funcții publice sau activități remunerate, în țară sau în străinătate, cu excepția funcției de cadru didactic sau a funcțiilor în cadrul unor asociații, fundații sau alte organizații neguvernamentale.”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile legale criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi și art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că normele supuse controlului de constituționalitate instituie una dintre incompatibilitățile specifice funcțiilor publice de primar și viceprimar, *primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean* și stabilește, totodată, excepția de la aceasta. Astfel, funcțiile menționate sunt incompatibile cu orice alte funcții publice ori activități remunerate, în țară sau în străinătate, și sunt compatibile cu funcția de cadru didactic ori cu funcțiile în cadrul unor asociații, fundații sau alte organizații neguvernamentale.

Referitor la invocarea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) și (2) din Constituție, Curtea reiterează că, potrivit jurisprudenței sale constante, principiul egalității nu înseamnă uniformitate, astfel că, dacă unor situații egale trebuie să le corespundă un

tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării are loc atunci când se aplică un tratament diferențiat unor cazuri egale, fără a exista o motivare obiectivă și rezonabilă (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 1.006 din 27 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 1 februarie 2013).

În același timp, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, instituirea unor incompatibilități pentru funcții publice electivă nu contravine prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 15 iunie 2006, pronunțată în Cauza *Lykourazos împotriva Greciei*, paragraful 51).

În aceste condiții, Curtea constată că, prin prisma naturii funcțiilor publice de primar și viceprimar, statutul juridic al persoanelor vizate de ipoteza normei criticate este, în mod obiectiv, diferit și, de aceea, tratamentul juridic diferit este pe deplin justificat.

De altfel, pretinsa inegalitate invocată de autorul excepției între persoanele care ocupă funcții de cadre didactice ori funcții în cadrul unor asociații, fundații sau altor organizații neguvernamentale, în cazul cărora există compatibilitatea cu funcția de primar și viceprimar și cele care exercită orice alte funcții publice ori activități remunerate, în cazul cărora există incompatibilitatea cu funcția de primar și viceprimar, are la bază, în realitate, deosebiri ce decurg din specificul atribuțiilor corespunzătoare acestor categorii funcții. Astfel, Curtea reține că statutul de cadru didactic ori de membru al unor asociații, fundații sau altor organizații neguvernamentale nu pune în discuție, sub niciun aspect, afectarea neutralității, imparțialității și integrității specifice funcțiilor publice de primar ori viceprimar și nu este de natură să determine o stare de subordonare juridică ori să impună reguli ce ar putea constitui obstacole în îndeplinirea acestor funcții publice.

Pe cale de consecință, Curtea constată că, în cauză, principiul egalității în drepturi nu este încălcat.

Mai mult, Curtea constată că prevederile de lege criticate dau expresie dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora funcțiile și demnitățile publice pot fi ocupate doar *„în condițiile legii”*. Astfel, Legea nr. 161/2003, având ca scop asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, a instituit, printre regulile și condițiile specifice de exercitare a mandatului, și anumite incompatibilități ținând cont de necesitatea asigurării îndeplinirii cu neutralitate, de către persoanele care exercită o funcție publică de autoritate, a atribuțiilor ce le revin, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public prevăzute de art. 71 din legea menționată.

În fine, referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 53 alin. (1) din Constituție, Curtea constată că stabilirea cazului de incompatibilitate nu constituie, în realitate, o restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți, ci o garanție de natură să confere o autoritate morală de necontestat persoanelor care exercită funcțiile de primar, viceprimar, primar general și viceprimar al municipiului București, președinte și vicepreședinte al consiliului județean, prin asigurarea imparțialității, protejarea interesului social și evitarea conflictului de interese.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Valeriu Enciu în Dosarul nr. 45.308/3/2011 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 87 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 13 iunie 2013.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Simina Gagu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL PENTRU SOCIETATEA INFORMAȚIONALĂ

ORDIN

**privind retragerea de pe piață, interzicerea comercializării și utilizării
echipamentelor radio neconforme, model DR-435 T și DR-135 T, producător Alinco,
introduse pe piața din România de către Societatea „Mondo Plast” — S.R.L.**

Având în vedere procesul-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii SCR TM/101 din 5 iunie 2013, încheiat de Autoritatea pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, în temeiul art. 40 din Hotărârea Guvernului nr. 88/2003 privind echipamentele radio și echipamentele terminale de telecomunicații și recunoașterea mutuală a conformității acestora, republicată,

având în vedere că Societatea „Mondo Plast” — S.R.L. a încălcat prevederile art. 11, 28 și 29 din Hotărârea Guvernului nr. 88/2003, republicată,

în temeiul prevederilor art. 35 alin. (1), ale art. 38, ale art. 39 lit. a) și b) și ale art. 42 din Hotărârea Guvernului nr. 88/2003, republicată, precum și ale art. 6 alin. (6) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul pentru societatea informațională emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se dispune retragerea de pe piață, interzicerea comercializării și utilizării echipamentelor radio neconforme, model DR-435 T și DR-135 T, producător Alinco, introduse pe piața din România de către Societatea „Mondo Plast” — S.R.L., cu sediul social în localitatea Bocșa, str. Damaschin Bojincă nr. 1, bl. 1, sc. 1, ap. 1, județul Caraș-Severin, cod unic de

înregistrare RO 12755240, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr. J11/53/2000.

Art. 2. — În vederea aplicării dispozițiilor prezentului ordin se notifică Societatea „Mondo Plast” — S.R.L.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul pentru societatea informațională,

Dan Nica

București, 15 iulie 2013.
Nr. 450.

ACTE ALE AUTORITĂȚII DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

AUTORITATEA DE SUPRAVEGHERE FINANCIARĂ

DECIZIE

privind sancționarea cu retragerea autorizației de funcționare a Societății „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.)

Autoritatea de Supraveghere Financiară, cu sediul în str. Amiral Constantin Bălescu nr. 18, sectorul 1, municipiul București, cod de înregistrare fiscală 31588130, reprezentată legal prin președinte, în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității de Supraveghere Financiară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 2 alin. (1) lit. b) și art. 6 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 93/2012, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 113/2013, cu modificările și completările ulterioare,

în urma analizării rezultatelor controlului efectuat la Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.), cu sediul în piața Dorobanți nr. 4, sc. B, et. 2, ap. 8, municipiul București, sectorul 1, J40/19605/30.11.2006, CUI 19274759/04.12.2006, autorizată prin Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 341/2007, RBK-410/24.05.2007,

a constatat următoarele:

1. În perioada supusă verificării, Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) a modificat condițiile de autorizare și de menținere a acesteia, prin schimbarea obiectului de activitate, a denumirii societății și a sediului social, și a înregistrat în registrul comerțului aceste modificări, fără aprobarea/avizul prealabil al autorității de supraveghere.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 5 lit. b) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 13 alin. (1) și (6) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a), c) și q) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

2. La data controlului, Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) nu mai îndeplinește condițiile de autorizare, în sensul că în denumirea societății nu este cuprinsă sintagma „broker de asigurare”, „broker de asigurare-reasigurare” sau „broker de reasigurare”, după caz, sau într-un limbaj uzual pentru activitatea de asigurare, și nu are ca obiect de activitate numai activitatea de broker de asigurare și/sau reasigurare.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 35 alin. (5) lit. a) și d) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 2 lit. a) și d) din Normele privind autorizarea brokerilor de asigurare și/sau de reasigurare, precum și condițiile de menținere a acesteia, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 15/2010, cu modificările și completările ulterioare.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

3. La data controlului, Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) nu a deus la asigurători toate sumele încasate cu titlu de prime de asigurare.

Fapta constituie contravenție în conformitate cu prevederile art. 63 alin. 1 lit. a) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare.

4. Taxa de funcționare aferentă trimestrului IV 2011 a fost achitată cu întârziere față de termenul prevăzut prin norme, respectiv până în ultima zi lucrătoare a lunii următoare trimestrului.

Astfel au fost încălcate prevederile art. 36 alin. (4) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 5 alin. (2) din Normele privind cuantumul și termenul de plată a taxei de funcționare datorate de asigurători și de brokerii de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 11/2009.

Fapta constituie contravenție conform prevederilor art. 39 alin. (2) lit. a) și m) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru achitarea cu întârziere, față de termenul prevăzut prin norme, a taxei de funcționare au fost calculate majorări de întârziere potrivit art. 36 alin. (5) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 6 alin. (1) din Normele privind cuantumul și termenul de plată a taxei de funcționare datorate de asigurători și de brokerii de asigurare, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 11/2009, în cuantum de 418 lei.

Față de motivele de fapt și de drept arătate, în scopul apărării drepturilor asiguraților și al promovării stabilității activității de asigurare în România,

s e d e c i d e:

Art. 1. — În conformitate cu prevederile art. 39 alin. (3) lit. e) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 63 alin. 2 lit. d) din Legea nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și

completările ulterioare, se sancționează cu retragerea autorizației de funcționare Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.), cu sediul în piața Dorobanți nr. 4, sc. B, et. 2, ap. 8, municipiul București, sectorul 1,

J40/19605/30.11.2006, CUI 19274759/04.12.2006, autorizată prin Decizia Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor nr. 341/2007, RBK-410/24.05.2007.

Art. 2. — (1) După data retragerii autorizației de funcționare, brokerului de asigurare i se interzic desfășurarea activităților de negociere și încheiere de noi contracte de asigurare pentru persoanele fizice sau juridice, acordarea de asistență pe durata derulării contractelor în curs ori în legătură cu regularizarea daunelor, precum și desfășurarea oricăror operațiuni specifice brokerilor de asigurare, astfel cum sunt definite în Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) are obligația să își notifice clienții în vederea efectuării plății ratelor scadente la contractele de asigurare direct la asigurați.

(3) Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) răspunde pentru îndeplinirea obligațiilor asumate prin contracte, anterior comunicării prezentei decizii.

Art. 3. — (1) În termen de 15 zile calendaristice de la primirea deciziei Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) are obligația de a achita către Autoritatea de Supraveghere Financiară suma de 418 lei, reprezentând dobânzi pentru neachitarea la termenul scadent a taxei de funcționare aferente trimestrului IV 2011, calculate pentru perioada 1 februarie 2012 — 9 februarie 2012.

(2) Suma de 418 lei va fi achitată în termen de 15 zile de la primirea deciziei, în contul nr. RO83TREZ7005025XXX007370, deschis pe seama Autorității de Supraveghere Financiară la Trezoreria Municipiului București.

(3) În conformitate cu art. 43 alin. (3) și (4) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, prezenta decizie constituie titlu de creanță. La data scadenței, titlul de creanță devine titlu executoriu, în baza căruia Autoritatea de Supraveghere Financiară va declanșa procedura silită de recuperare a creanțelor sale, conform dispozițiilor Codului de procedură civilă.

Art. 4. — (1) Împotriva prezentei decizii Societatea „Fidelity Broker de Asigurare-Reasigurare” — S.R.L. (cu denumirea actuală „Fidelity Real Estate” — S.R.L.) poate face plângere la Curtea de Apel București, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (1) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Plângerea adresată Curții de Apel București nu suspendă, pe timpul soluționării acesteia, executarea măsurii sancționatoare, în conformitate cu prevederile art. 40 alin. (2) din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, conform prevederilor art. 9 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Președintele Autorității de Supraveghere Financiară,
Dan Radu Rușanu

București, 12 iulie 2013.
Nr. 345.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

